

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Prvosenka Flowers, s.r.o.**, se sídlem nám. Přátelství 1518/2, Praha 10, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2017, č. j. 29302/17/5000-10470-700290, č. j. 29301/17/5000-10470-700290 a č. j. 29300/17/5000-10470-700290, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 11 Af 32/2017 - 182,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, Mgr. Romana Klimuse, advokáta se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byl na základě jejích žádostí přiznán v 1., 2. a 3. čtvrtletí roku 2010 příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě (dále též jen „příspěvek“) podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 3. 2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). O přiznání příspěvku za 1. čtvrtletí ve výši 1 568 000 Kč a za 2. čtvrtletí ve výši 3 128 000 Kč rozhodla krajská pobočka Úřadu práce v Českých Budějovicích. O přiznání příspěvku za 3. čtvrtletí ve výši 3 272 000 Kč rozhodla krajská pobočka Úřadu práce pro hl. m. Prahu. Poté ovšem Okresní soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 23. 7. 2014, č. j. 2 T 115/2012 - 4616 (následně potvrzeným usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 1. 2015, č. j. 3 To 535/2014 - 4655), uznal tehdejší zaměstnankyni žalobkyně R. K. vinnou trestným činem dotačního podvodu ve smyslu § 212 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Toho se dopustila tím, že uzavírala s osobami zdravotně postiženými

pracovní poměry s tím, že je informovala, že budou za vykonanou práci dostávat měsíčně částku 2 000 Kč místo částky 5 875 Kč, uvedené v pracovní smlouvě a na výplatních páskách, což se týkalo nejméně 58 zaměstnanců. Tímto jednáním způsobila obžalovaná v období 1. až 3. čtvrtletí roku 2010 škodu České republice nejméně ve výši 1 616 104 Kč. V reakci na tento odsuzující rozsudek vyzvala krajská pobočka Úřadu práce v Českých Budějovicích žalobkyni výzvou ze dne 25. 5. 2015, č. j. MPSV-UP/25673/15/CB, k vrácení části příspěvků za 1. a 2. čtvrtletí, a to v celkové výši 3 120 720 Kč. Obdobně krajská pobočka Úřadu práce pro hl. m. Prahu výzvou ze dne 25. 5. 2015, č. j. MPSV-UP/20744/15/AA, vyzvala žalobkyni k vrácení části příspěvku za 3. čtvrtletí, a to ve výši 2 174 892 Kč. Žalobkyně na výzvy reagovala dne 3. 6. 2015 dvěma podáními označenými jako „Sdělení k výzvě ze dne 25. 5. 2015“, která adresovala příslušným krajským pobočkám Úřadu práce. V nich uvedla, že neakceptuje požadavek na vrácení příspěvků, respektive nesouhlasí s konkrétní výší příspěvků, která má být vrácena. Příslušné krajské pobočky Úřadu práce na „Sdělení“ žalobkyně nereagovaly. Žalobkyně požadované příspěvky ani v částečné výši nevrátila. Krajská pobočka Úřadu práce pro hl. m. Prahu následně zaslala Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) podnět k prošetření možného porušení rozpočtové kázně. Krajská pobočka Úřadu práce v Českých Budějovicích obdobně zaslala správci daně postoupení pohledávky k vymáhání z důvodu téhož porušení rozpočtové kázně. Správce daně následně zahájil u žalobkyně trojici daňových kontrol za jednotlivá čtvrtletí, které probíhaly od února do června 2016. Na jejich základě vydal tři platební výměry ze dne 10. 6. 2016, kterými byl žalobkyni podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), vyměřen odvod zadržovaných prostředků do státního rozpočtu ve výši 1 041 678 Kč za 1. čtvrtletí (platební výměr č. j. 4879731/16/2000-31476-107374), ve výši 2 079 042 Kč za 2. čtvrtletí (platební výměr č. j. 4879754/16/2000-31476-107374) a ve výši 2 174 892 Kč za 3. čtvrtletí roku 2010 (platební výměr č. j. 4879766/16/2000-31476-107374). Proti těmto třem platebním výměrům podala žalobkyně odvolání, která žalovaný zamítl trojicí rozhodnutí ze dne 28. 6. 2017, č. j. 29300/17/5000-10470-700290, č. j. 29301/17/5000-10470-700290 a č. j. 29302/17/5000-10470-700290.

[2] Žalobkyně napadla tato rozhodnutí žalobou, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) vyhověl rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 11 Af 32/2017 - 135. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) rozsudkem ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 115/2018 - 27, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V rozsudku konstatoval, že správce daně a následně žalovaný postupovali podle tehdy účinné zákonné úpravy, z níž nijak nevyplývalo, že by výzva krajské pobočky Úřadu práce k vrácení přeplatku byla rozhodnutím ve formálním smyslu a že by finanční úřady měly čekat, až nabude právní moci.

[3] Městský soud v novém rozsudku ze dne 28. 2. 2019 žalobu zamítl. Konstatoval, že krajské pobočky Úřadu práce oprávněně požadovaly vrácení poskytnutých příspěvků, přičemž vycházely z údajů, které v žádostech o příspěvek uváděla sama žalobkyně. Žalobkyně přitom následně v daňovém řízení neprokázala, že by částky požadované k vrácení byly nesprávně vyčísleny a že by nedošlo k porušení rozpočtové kázně, a nemohla pouze odkázat na rozdílnost oproti částce určené v trestním řízení proti její zaměstnankyni jako škoda způsobená České republice. Žalobkyně čerpala neoprávněně rozdíl mezi skutečnými mzdovými náklady u invalidních zaměstnanců a tou částí příspěvku, který nebyl zaměstnancům se zdravotním postižením vyplacen. Správce daně jí pak odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřil na základě výsledků daňové kontroly, zpráva o této kontrole obsahuje dostatečně určitou, srozumitelnou a přezkoumatelnou úvahu správce daně jak ohledně faktického zjištění porušení zákona o zaměstnanosti, tak ohledně porušení rozpočtové kázně žalobkyní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Podle stěžovatelky je příčinou nezákonného rozhodnutí žalovaného virtuální konflikt kompetencí orgánů veřejné správy mezi Úřadem práce a správcem daně, v důsledku nedostatečně určité zákonné úpravy účinné do listopadu 2015. Žalovaný však nemůže zneužívat nejasné právní úpravy na úkor příjemců dotací v sociálním sektoru. Tato mezeru v zákoně nemůže být přičítána k tíži stěžovatelky, když při zahájení kontroly plnění dotačních podmínek v červenci 2015 nebyly zákonem explicitně vyjasněny kompetence poskytovatele dotací a prvostupňového správce daně jako vymahatele vrácení plnění. Naopak je třeba uplatnit zásadu deliktního práva *in dubio pro reo* nebo přistoupit k mimořádnému odstranění tvrdosti zákona způsobeného jeho mezerami a nevymáhat prostředky spotřebované v zásadě na sociální služby zdravotně postiženým jen z důvodů přehnaně formalistického výkladu pozitivního práva. Soudem zjištěná trestná činnost bývalé zaměstnankyně stěžovatelky nemůže implicitně vést k likvidaci celé veřejně prospěšné organizace. I kdyby se stěžovatelka předvídavě bránila žalobou proti nerozhodnutí o svém původním opravném prostředku ze strany Ministerstva práce a sociálních věcí, řízení o rozhodnutích žalovaného by stejně probíhalo právě z důvodu nejasnosti konfliktu zákonných kompetencí správních orgánů dotčených sporem od okamžiku jeho vzniku v květnu 2015, přičemž Úřad práce již dávno předal písemnosti žalovanému.

[6] Žalovaný a městský soud vycházejí shodně z premisy, že skutková podstata porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech ve spojení s § 3 písm. f) téhož zákona je naplněna zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, tedy porušením povinnosti vrácení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve stanoveném termínu. K formálnímu a dílčímu zadržení ovšem prokazatelně došlo jen ve výši 1 616 104 Kč, a to po zadržení peněz bývalou zaměstnankyní stěžovatelky, nikoliv ve výši 5 295 612 Kč, včetně příslušenství, vymáhané žalovaným. Důkazy skutečného užití částky odpovídající rozdílu mezi těmito dvěma částkami jsou formalisticky přehlíženy a škoda způsobená jednou zaměstnankyní je přičítána k tíži stěžovatelky. Na tom pak stojí i nepřesvědčivě a nepřezkoumatelně stanovená výše odvodu zadržených vymáhaných prostředků vypočítaná hromadně, nikoliv za každého dotčeného zaměstnance, a následným součtem údajně zadržených částek.

[7] Stěžovatelka dále polemizuje s trojicí tvrzení v bodech 30., 31. a 42. rozsudku městského soudu a uzavírá, že kumulací nesprávného výkladu právních norem předchozími rozhodujícími orgány a případně přímo porušením tzv. jednoduchého práva došlo k porušení principu rovnosti před zákonem, principu neznalost zákona neomlouvá a principu, že povinnosti mohou být správním orgánem ukládány a vymáhány toliko na základě zákona nebo pravomocného rozhodnutí vydaného orgánem k tomu zákonem povolaným.

[8] Porušení rozpočtové kázně je deliktním jednáním vymezeným v § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti, které je skutkově naplněno za prvé pravomocným stanovením lhůty k vrácení prostředků, za druhé nevrácením poskytnutého příspěvku ve stanovené lhůtě. Jelikož v případě stěžovatelky nebyla lhůta pravomocně stanovena, nemohla být hypotéza deliktu naplněna. Trvá

na tom, že nemá žádnou povinnost ke zpětnému odvodu, dokud výzva krajských poboček Úřadu práce nenabude právní moci. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 7 Afs 115/2018 - 27 a poté městský soud dotvrdily faktickou situaci, kdy je možné, aby byla prováděna daňová kontrola existence nebo splnění povinností, která jako povinnost ovšem nikdy nebyla platně stanovena – protože rozhodnutí o ní nenabýlo právní moci. To je v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Oba soudy tak porušily právo na spravedlivý proces, když jí podsouvají povinnost aktivně kontrolovat správný úřední postup a případně se ho na vlastní náklady domáhat i soudně.

[9] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby rozsudek městského soudu byl zrušen, stejně jako rozhodnutí žalovaného a platební výměry správce daně. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že řízení vedené správcem daně nebylo jen pokračováním řízení probíhajícího u Úřadu práce, ale novým řízením, jehož výsledkem bylo uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovanému proto nelze klást k tíži, že stěžovatelka nevyužila opravných prostředků proti výzvám Úřadu práce. V době, kdy správce daně řízení konal, nebylo možno předpokládat, že výzva Úřadu práce bude následně legislativně upravena jako rozhodnutí, proti němuž je možné podat odvolání. Naopak změna judikatury Nejvyššího správního soudu, k níž mezitím došlo, se týkala Úřadu práce, nikoli daňové správy, a došlo k ní až čtyři měsíce po vydání platebních výměrů. Navíc výzvy Úřadu práce byly využity v daňovém řízení jen jako jeden z důkazů, ale nebyly automaticky předpokladem provedení daňové kontroly, jak se zřejmě nesprávně domnívá stěžovatelka. Žalovaný také poukázal na judikaturu, podle níž se při rozhodování ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně nepoužijí principy správního trestání, včetně stěžovatelkou zmiňovaného principu *in dubio pro reo*. Poukázal také na rozdíly mezi trestním řízením a řízením vedeným správcem daně v otázce důkazního břemene, jímž vysvětloval rozdíl mezi výší škody konstatovanou v trestním řízení a výší částek určených v platebních výměrech. Skutková podstata zadržení poskytnutých prostředků je naplněna tím, že stěžovatelka nevrátila Úřadu práce ty prostředky, jež jí nenáležely, jelikož nesplnila podmínky rozhodnutí o poskytnutí příspěvku pro jejich čerpání, a to jednak tím, že uvedla nepravdivé informace v žádostech o příspěvek, jednak na výzvu Úřadu práce tyto neoprávněně poskytnuté prostředky nevrátila. Jak Úřad práce, tak orgány finanční správy nepožadovaly vrácení celé částky poskytnutých příspěvků za předmětná období, tj. 7 968 000 Kč, ale částku nižší, neboť nepožadovaly částku, o které je nesporné, že byla skutečně použita ve prospěch zdravotně postižených zaměstnanců stěžovatelky. Navrhuje proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta a aby jí nebyl přiznán odkladný účinek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Stěžovatelka nejprve brojila proti samotné skutečnosti, že jí správce daně vyměřil odvod zadržovaných prostředků do státního rozpočtu, přestože ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 4 Ads 190/2015 - 72, měla právo, aby bylo nejprve rozhodnuto o jejích odvoláních proti výzvám ze strany krajských poboček Úřadu práce. S touto argumentací se však zdejší soud již komplexně vypořádal ve svém předchozím rozsudku v této věci, tedy v rozsudku č. j. 7 Afs 115/2018 - 27. V jeho bodech [19] a [20] zrekapituloval vývoj právní úpravy i judikatury ke vztahu mezi výzvami Úřadu práce a daňovou kontrolou ze strany správce daně a konstatoval, že „v červenci 2015, kdy finanční úřad obdržel podněty od obou krajských poboček Úřadu

pokračování

práce, bylo správným a zákonným postupem zabývat úkony vedoucí ke stanovení odvodů za porušení rozpočtové kázně, což také učinil. Samotný § 78 odst. 10 zákona o zaměstnanosti přitom nekladl na podnět týkající se porušení rozpočtové kázně či na jemu předcházející výzvu k vrácení části příspěvků na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě žádné konkrétní požadavky, ať už formální, z hlediska jejich „pravomocnosti“, či materiální, z hlediska kvality prokázání důvodnosti takové výzvy. Za tohoto právního stavu nebylo možno finančnímu úřadu nic vytknout, pokud na základě takových podnětů zabýval trojici daňových kontrol ve vztahu k jednotlivým čtvrtletím roku 2010 a v rámci těchto daňových kontrol činil úkony, které by umožnily jasně zjistit, zda k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoli.“

[13] NSS se zde vypořádal i se stěžovatelčím nyníjším tvrzením, že nebylo možno vést daňovou kontrolu ve vztahu k povinnosti, kterou jí krajské pobočky Úřadu práce dosud neuložily „pravomocně“, respektive způsobem požadovaným v rozsudku NSS č. j. 4 Ads 190/2015 - 72. K tomu ovšem NSS v bodě [25] předchozího rozsudku ve stěžovatelčině věci připomněl, že na věc dopadala úprava účinná do 31. 12. 2017, tedy do účinnosti novely v podobě zákona č. 327/2017 Sb., který vložil do zákona o zaměstnanosti nový § 78a: „Z předchozí právní úpravy, kterou aplikoval finanční úřad a stěžovatel, však povinnost čekat na právní moc této výzvy nijak nevyplývala a před vydáním rozsudku č. j. 4 Ads 190/2015 - 72 ani nebylo zjevné, kdo nese primární odpovědnost za konstatování vzniku povinnosti vrátit rozpočtové prostředky. Ve vztahu k rozložení úkolů mezi Úřadem práce a orgány finanční správy teprve z citovaného rozsudku z listopadu 2015 plyne, že je to již Úřad práce, kdo má vydat výzvu v takové podobě, aby coby rozhodnutí v materiálním smyslu obstála v případném odvolacím řízení i v případném soudním přezkumu. Za takové situace ovšem nelze vyčítat finančnímu úřadu, že tuto odpovědnost vzal v řízení zabývaném v červenci 2015 na sebe a postupoval tak, aby on sám nástroji daňové kontroly vyšší odvodu přesvědčivě stanovil. Nelze tedy shledat, že by se finanční úřad dopustil porušení žalobcových práv tím, že v jeho věci vedl daňovou kontrolu a na jejím základě mu vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně, jak se domníval městský soud.“ Stěžovatelčina klíčová námitka už tedy byla vypořádána předchozím rozsudkem NSS v téže věci a je nedůvodná.

[14] Co se týče vztahu mezi částkou odvodu vyměřeného správcem daně a částkou škody uvedenou v trestním rozsudku ve věci R. K., je třeba zdůraznit jednak odlišné rozložení důkazního břemene v těchto dvou typech řízení, jak správně připomíná žalovaný, ale také další skutečnosti. Okresní soud v Českých Budějovicích se ve svém odsuzujícím rozsudku č. j. 2 T 115/2012 - 4616 zabýval škodou způsobenou České republice, přičemž na straně 24 jasně uvedl, že podstatou stíhaného trestného činu „je prakticky manipulace s finančními prostředky v procesu přípravy a výplaty mezd zaměstnanců společnosti, když obžalovaná takovéto prostředky nevyplácela dle mzdových výměrů a podkladů v částkách 5 874 Kč, nýbrž převážně jen v částce 2 000 Kč“. Trestní soud se při určení škody zaměřil pouze na důsledky rozdílu mezi částkou údajně vyplacenou a fakticky vyplacenou těm zaměstnancům společnosti, u nichž bylo jejich svědeckými výpověďmi v trestním řízení ve vztahu ke konkrétním obdobím prokázáno nevyplacení příslušné části mzdy.

[15] Oproti tomu správce daně se zaměřil na celou částku neoprávněně poskytnutého příspěvku ze strany Úřadu práce jako poskytovatele dotace, přičemž z povahy věci vycházel z celé částky rozdílu mezi vyplacenou částkou dotace za všechny zaměstnance spadající do vymezení dotace na základě deklarovaných mzdových nákladů a částkou skutečných mzdových nákladů při zohlednění faktické čisté mzdy ve výši 2 000 Kč měsíčně. Stěžovatelka přitom nijak konkrétně neprokázala, že by při tomto celkovém přístupu byly do vypočtené částky neoprávněně poskytnutého příspěvku zahrnuty i částky, které konkrétním zaměstnancům ve skutečnosti vyplaceny byly.

[16] Pokud se pak stěžovatelka snaží vyvolat dojem, že správce daně a žalovaný posuzují její postup „optikou přehnaného formalismu a škoda způsobená jednou zaměstnankyní“ je jí neprávem přičítána k tíži, je třeba připomenout, že odsuzující rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích

na straně 23 jasně konstatoval, že obžalovaná „dobře věděla, že mzdové náklady jsou vykazovány nepravdivě. Jednala tak s vědomím jednatele a v součinnosti s ním, kdy jednatel poté žádost o poskytnutí příspěvku předložil Úřadu práce.“ Nešlo tedy jen o pochybení jediné bývalé zaměstnankyně, jak se snaží stěžovatelka naznačit, nýbrž o postup ve shodě s jednatelem stěžovatelky.

[17] V části IV. bodě 4 doplnění kasační stížnosti stěžovatelka poukazuje na trojici citací z bodů 30., 31. a 42. rozsudku městského soudu. Uvádí údajné citace z těchto bodů (uvádí je v kurzívě a s uvozovkami), ovšem ve skutečnosti v uvedených bodech jí citovaná slova nejsou. Patrně tak jde o jakési parafráze, které se pouze tváří jako citace a na něž pak stěžovatelka útržkovitě reaguje způsobem, který neumožňuje skutečný přezkum bez značného domýšlení toho, čeho se skutečně domáhá.

[18] NSS tedy uzavírá, že kasační stížnost je nedůvodná a že se správce daně, žalovaný a následně městský soud nedopustili ani porušení obecných zásad rovnosti před zákonem, zásady neznalost zákona neomlouvá a zásady, že povinnosti mohou být správním orgánem ukládány a vymáhány toliko na základě zákona nebo pravomocného rozhodnutí vydaného orgánem k tomu zákonem povolaným. Nebyl ani prostor k uplatnění zásady v pochybnosti ve prospěch obviněného, neboť tu by bylo možno uplatnit jediné v řízení trestním, respektive ve správním trestání, ale nikoli v řízení o odvodu zadržovaných prostředků do státního rozpočtu. Z judikatury NSS jasně plyne, že odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí trestní povahy a jeho účelem je toliko vrátit neoprávněně čerpané prostředky zpět do veřejného fondu, z něhož byly poskytnuty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 - 36).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[20] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodloužení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[22] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku, vrací stěžovatelce již zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1, věta první, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu